

ISSN 0134-2266

TÄÄHEKE

NR. 4

1979

*Vasak, vasak!
Üks, kaksi, kolm!*

Aprillipäev

Täna soe aprillipäike laotas pilvedele kullakarva teed. Noored puud just nagu pungid paotaks: valmis õide puhkema on need.

Äike kõmab: «Rõõmsaks teeb mind kevad!» «Kevad!» siristavad ojaveed. Näen: oktoobrilapsed kogunevad. Kas teid meelitavad juba matkateed?

«Tulge kaasa!» hüüdsid lapsed uhkelt. «Lähme uibuaeda rajama, et Iljitsi sünnipäevaks puhkeks õide aed — ja kogu meie maal!»

Tõlkinud ENNA TEE

© «Мурзилка» № 4 1978

MÄEVALLUTAJAD

MA enam hästi ei mäleta, kas juhtus see Tõrvas või juhtus Narvas, aga niimoodi igatahes oli, et suur kooli võimla sattus tühi olema just sellel ajal, kui kolmanda klassi lapsed tähekesekoondust pidasid.

Õieti oli seal kaks tähekest, kummalgi oma tähekesajuht. Ühe tähekesjuhi nimi oli Peeter, teise nimi Paul. Peeter ja Paul oli vennad, pealegi kaksikud, aga see ei ole praegu oluline.

Niisiis võimla, kus muidu kogu aeg põrand põntsus ja suured poisid-tüdrukud kangil rippusid ja hüppasid ja käsi hoogeldasid ja keha painutasid, oli äkki tühi. Ja Peeter ja Paul tulid parajasti oma oktoobrilastega suure tühja võimla avatud uksest mööda. Nad kavatsesid minna pioneerituppa, et seal täringumängu mängida. Tühja võimlat märgates jäi Paul seisma. Peeter samuti. Muidugi seisatusid siis ka kakskümmend kaks või natuke rohkem last nende selja taga.

Kaua seal ei seistud. Äkki hüüatas Paul: «Alpinistid! Elbrust vallutama!» Ja pistis teispool suurt lagedat põrandat paistva redelseina poole jooksu. Aga Peeter käsutas: «Meie omad, Kazbekki alistama!» Ning kihutas vennale järele. Õige vähesed kolmanda klassi lapsed teadsid, et Elbrus on Kaukaasia kõrgeim mäetipp. Ja Kazbek seal samas Kaukaasias üks teine väga kõrge mägi. Aga mägesid vallutada võib ka seda teadmata. Kõik Pauli kannul jooksnud poisid ja tüdrukud ronisid kröbinal mööda redelseina lae alla, ja

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

kõik Peetri mäevallutajad samuti. Paaril tüdrukul tuli poolel teel küll hirm peale, aga sõprade julgustushüüded aitasid neil hirmust üle saada. Kõrgelt mäetipult ulatub kaugele vaatama. Nii Elbruse kui ka Kazbeki vallutajad märkasid rööbaspuude juures matte. Paul tõmbas matid varbseinale lähemale. «Tähelepanu! Algab mäetipult laskumine. Vaadake ette, et te kaljuprakku ei kuku.»

Ja jälle olid kõik mägironijad väga ettevaatlikud, ning matilt matile hüpates said ka kaljupragudest üle. Tõsi, üks kaljupragu oli nii lai, et sealt ei sõandanud keegi ülehüppamist proovida. Õnneks rippus selles kohas laest alla jäme köis. Köie abil pendeldati end ka laiast kaljupraost üle.

Kui lõpuks mäejalamil oldi, takistused õnnelikult seljataga, seadis Paul oma oktoobrilapsed rivisse. «Kazbeki vallutajatele hurraa!»

Peeter tegi niisamuti. Ainult tema hüüdis: «Elbruse vallutajatele hurraa!»

Ja mõlemad tähekesed muudkui hurraatasid ja nõudsid: «Kas rohkem mägesid ei ole? Tahame veel mägesid vallutada!»

Miks ma seda kõike siin praegu räägin? Aga seepärast, et mulle tulid meelde pioneeride spordimängud. Pioneerid võistlevad males ja kabes, laskmises ja võimlemises, suusatamises, korvpallis, väravpallis ja veel mitmel muul spordialal. Need võistlused haaravad kõiki malevaid, tehes pioneeride spordielu terveks aastaks sündmusterohkeks. Niisuguste võistluste jaoks on oktoobrilapsed muidugi väikesed. Aga eks hüpata, joosta ja palli pilduda meeldi neilegi. Eriti, kui seda saab teha mängides, nagu juhtus Pauli ja Peetri tähekeses. Muidugi on oktoobrilastel harva võimalust võimlat kasutada, kuid sellest pole lugu. Varsti on kevad käes ja mänguväljakud kuivad. Kus on veel parem kui sooja päikese käes pidada tähekesekoondust, mille nimeks oleks spordikoondus.

JORI RANT

MIDA ELEKTER HÜÜDIS?

Esimese klassi õpilased lugesid juttu «Kõnelev paberitükk». See oli looke pörandale pillatud paberitükist, millest lapsed mööda käisid, kuulmata, mida paberitükk neile hüüab.

«Mis asjad veel kõnelevad?» küsis õpetaja.

«Raamat,» ütles Maie.

«Elekter,» vastas Merike.

«Kraan,» arvas Rein.

«Elekter ja kraan nüüd küll ei räägi,» pomises Mart.

«Miks ei räägi,» jäi Merike kindlaks. «Kui minu ema hommikul esimesena ärkab ja lülile vajutab, ütleb elekter talle alati: «Tere hommikust!»»

«Kuidas ta seda ütleb?» ei uskunud Mari.

«Valgusega,» kinnitas Merike. «Aga ta võib teistmoodi ka kõnelda. Kui kohvivesi keema hakkab, kõneleb ta sahinaga, et peab kannu pliidilt ära võtma.»

Õpetaja oli laste vaidlust naeratades pealt kuulanud. Nüüd ütles ta: «Räägime õige veel elektrist. Kes teab, kust elekter tuleb?»

Paul teadis: «Iga rääkis, et suurtest elektrijaamadest. Sealt liigub elekter mööda pikki liine igale poole, kuhu vaja.»

«Aga milleks meil elektrit vaja on? Et tubade valgustamiseks ja toidu keetmiseks, seda Merike juba ütles.»

Käed hakkasid tõusma.

«Elekter teeb triikraua kuumaks, paneb tööpinnid käima ja elektrirongid sõitma.»

Illustreerinud ANNE AARE

«Tolmuimeja tahab elektrit.»

«Ja pesumasin.»

«Kui elekter on ära, siis ei näe me televiisorit.»

Tund lõppes. Kõik tormasid koridori. Elektri-

lambid jäid valgustama tühja klassiruumi.

«Kuulake, elekter hüüdis midagi,» jäi Mart äkki seisma.

Mida elekter seekord hüüdis?

GIVI TŠITŠINADZE
GRUUSIA KOMSOMOLIPREEMIA
LAUREAAT

Patsipaelad

TÄNA KINKIS MEILE EMA
UEED JUUKSELEHVID.
AH, KUI ILUS, OH, MIS KENA —
PATS KUI LIBLIK LEHVIB!
«NÄU-NÄU,» SILMIST JOOKSMAS OJAD,
«KES TOOKS LEHVID MEILE!»
NUTSID KIISUD-KASSIPOJAD.
NAGU KAJA NEILE
JÄRELE SIIS KLÄHVIS KUTSU:
«AUH-AUH, VAJAB LEHVE
IGA KOERGI SABAOTSA —
OLEN MA SIIS KEHVEM!»
SELLE PEALE NÕUDSID VISSID
PÄHE PATSIPAEALA.
KITSED, SILMAD KURVALT KISSIS,
HÜÜDSID: «MÄÄ, LINT KAELA!»
KANU EHMATADES EESSEL
KARJUS NII MIS JÕUDIS —
MITU TUNDI RUMAL MEES VEEL
«LEHVE! LEHVE!» NÕUDIS.
«PRÄÄKS-PRÄÄKS!» HÜÜDSID PARDID KOORIS,
«ANDKE MEILE PAELAD!
MUIDU LÄHME METSA VOORIS,
REIN MEIL MURRAB KAELAD.
VAAT SEE OLEKS TEILE PARAS!»
AINULT PÖRSAS MUIGAS
TEISTE JUTU PEALE SARAS,
NOTSUNAERUST RUIGAS:
«RUIK-RUIK-RUIK-RUIK, NAERDA LASKE!
NARR VAID LINTE NORIKS!
PATSID PEAS, ON KAUNIS RASKE
PÜHERDADA PORIS!»

Rumal varesepoeg

POLNUD SELLIST PÄEVA, KUNAS
POLEKS VARESEPOEG TARES
KÜSINUD: «MEMM, KAS MA MUNAS
JUBA OLIN PÄRIS VARES!»
«VARES IKKA,» EMA VASTAS,
TÜDIMUSEST HÄÄLGI KARE.
«KUID KAS SIIS, KUI SUUREKS KASVAN,
TULEB MINUST IKKA VARES!»
EMA MÖTLES: «EI NÕUD RAHU
ANNA KÜLL SEE POISIRÕÖVIK.»
VASTAS NÕNDA: «OLE RAHUL —
SUUREST PEAST SAAB SINUST ÕÖBIK!»

Mesilane

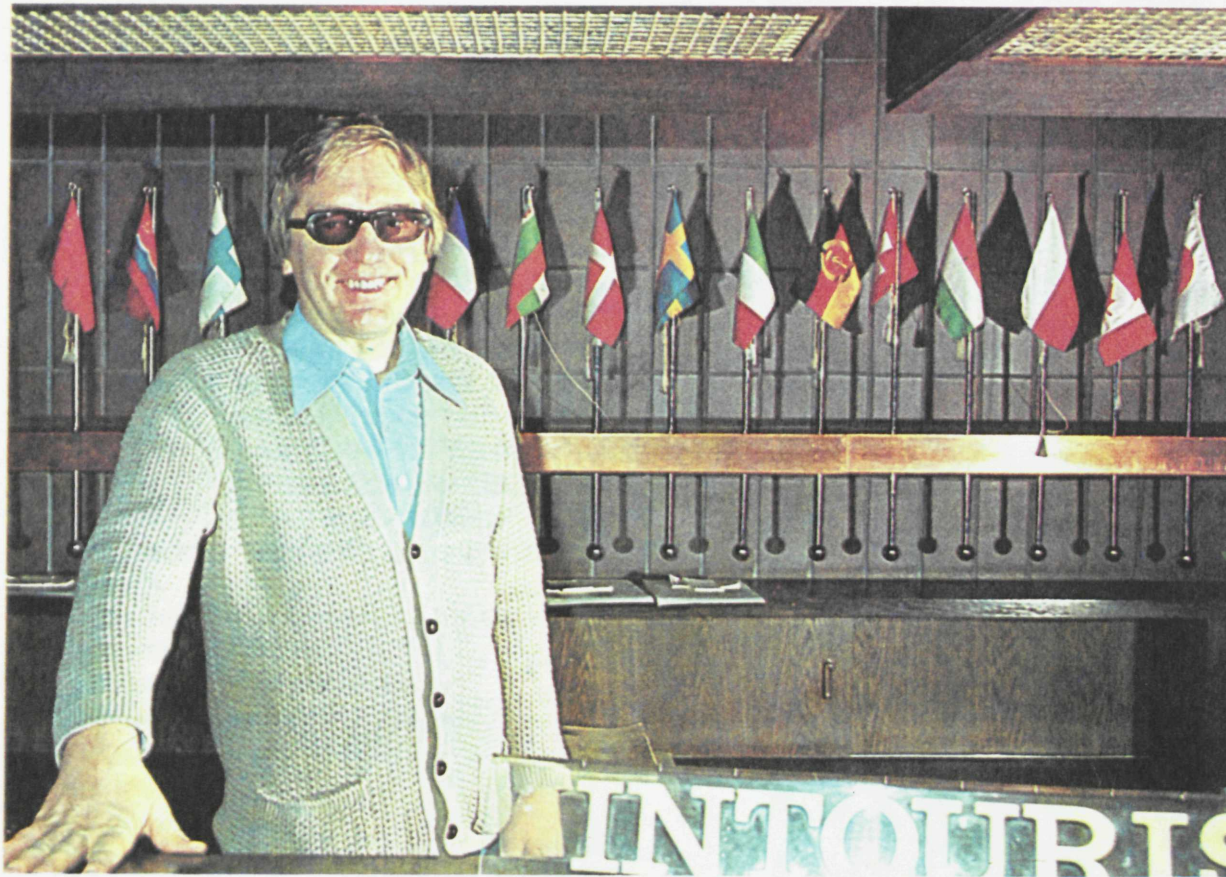
«KUIDAS ELAD, MESILIND!
KESINE SU ELUPIND:
POLE AKENT MAJAL ÜHTKI,
POLE LAUDA, TOOLI,
LAES EI PÖLE ÜHTKI LÜHTRIT,
VOODIST SA EI HOOLI.
SA EI TEAGI, MIS ON MOES —
VÕIKSID KORRA KÄIA POES!
OLED HIRMUS KEHVAL JÄRJEL.»

«KULLA SÕBER, TEAD JU, ET
MINU RIKKUS — NEED ON KÄRJED,
PILGENI TÄIS KULDSET METT.»

Tõlkinud LEELO TUNGAL

© «Накадули», Тбилиси, 1973

Illustreerinud VALLI HURT

MEES, KELLEL MITU KEELT SUUS

Läikivpunane «ikarus» sõidab mööda Tallinna tänavaid.

Bussis päris juhi kõrval istub onu Toomas Kaselaan. Ainult et juht istub seljaga, tema näoga sõitjate poole. Ta on giid-tõlk. Buss sõidab «Viru» hotelli eest Toompeale, sealt Nõmmele. Siis Mustamäele ja lõpuks Piri-

tale. Onu Toomas tutvustab linna. Turistid kuulavad ja vaatavad nagu käskluse peale kord vasakule, kord paremale. Vahel nad küsivad midagi ja onu Toomas vastab. Täna teeb ta seda soome keeles. Meil käib turistepaljust maadest ja nende kõikidega saab onu rääkida. Lisaks soome keelele oskab ta veel inglise, prantsuse, rootsi ja loomulikult vene keelt.

Mõnikord peab ta hoopis tõlkima teiste juttu. Siis, kui mõnest koosolekust võtavad osa inimesed mitmest riigist. Kohalolijad ei saa ju aru, mida räägitakse näiteks eesti keeles. Oleme onu Toomaga pisikeses ruumis, mis on kangesti telefoniputka moodi. Onu Toomal on kõrvaklapid. Ta kuulab tähelepanelikult ja räägib ise kogu aeg enda ees laual olevasse mikrofonile. Ta tõlgib saalis kõneleja juttu. Saalis istujad kuulevad seda kõrvaklappidest. «Maailmas on ju nii palju keeli! Kas siis peab olema kõikide keelte tõlke!» imestan mina.

«Seda just mitte. Piisab, kui on tähtsamate keelte — inglise, vene, prantsuse, saksa ja hispaania keele oskajaid, sest nende keelte rääkijaid ja mõistjaid leidub maailmas väga palju,» räägib onu Toomas.

Mõtlen vahel, et mis siis küll saaks, kui poleks tõlke. Siis jääksid paljud tähtsad asjad arutamata või hoopis arusaamatuks. Ja siis mõtlen ma veel, et meil, lastel, ei oleks ju paljusid meie lemmikraamatuid. Teiste maade lapsed ei teaks midagi doktor Aibolitist ega vanakesest Hottabõtšist, minule oleksid aga tundmatud minu kallid sõbrad Pipi Pikksukk, Väikevend ja Karlsson katusest.

Onu Toomal on väga palju raamatuid. Kord küsisin, mis on tema lemmikraamat. Ta mõtles natuke ja vastas: «Sõnaraamat».

Alles nüüd hakkam aru saama, et see ei olnudki nali, vaid et sõnaraamat on ja peabki olema tõlgi lemmikraamat.

Karini jutu aitas kirja panna
KULLE RAIG

JÄNESEPOJAST, SUUREST MUNAMÄEST JA MUUSTKI

Kui Raikküla 8-kl. Kooli III klassis hakkas levima kuuldus — varsti on kirjanduslik karneval — otsustasid Reeli ja Astrid teistele väikese vingerpussi teha. Nad lubasid mingi raamatu põhjal näidendi maha mängida. See, kes mõistatab ära raamatu pealkirja ja autori, pidi saama auhinna. Tüdrukud hakkasid mõtlema, millist raamatut valida. Õige leidmine polnudki nii lihtne, sest osatähtsaid oli kõigest kaks. Pealegi tuli kostüümideki neil endil otsida või teha. Pärast pikka arupidamist ja raamatuvirna läbilappamist satuti sobiva peale. Ning kui karnevalil Fr. R. Kreutzwaldi «Eesti rahva ennemuistsete» juttude tegelased oma eeskava lõpetasid, astusid lavale jäneseema ja jänesepoeg, kes sugugi ei tahtnud magama jääda. Nüüd läks mõistatamiseks lahti. Algul

arvati, et tüdrukutel ei jätku auhindu, aga võta näpust, ühest porgandist sai küll. Pealkiri — «Jutt jänesepojast, kes ei tahtnud magama jääda» — tuli küll paljudel meelde, kuid autorit — Ellen Niit — teadis ainult Lea IV klassist.

Lea on tähelepanelik lugeja. Ta ei löö raamatut kõigepealt keskelt lahti ega otsi põnevat kohta, vaid alustab raamatu uurimist kaanest. Nii jäävad meelde pealkiri, autor ja ehk seegi, kes pildid joonistanud. Aga kui näiteks on mees autor ja pealkirja ei mäleta, kust siis abi leida. Eks ikka raamatust. Teatmeteosed on väga head abimehed.

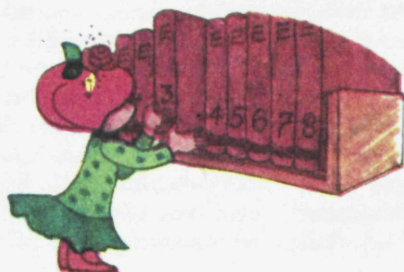
Vahest tead, et ENE pole ainult suurte tähtedega kirjutatud tüdrukunimi, vaid kaheksa mahukat ja tarka raamatut. Lööd lahti ENE 5. köite 354. leheküljelt ja saad teada, mida Ellen Niit veel kirjutanud on. Või kui oled unustanud, kui kõrge on näiteks Suur Munamägi, avad 7. köite 338. leheküljelt ja leiadki sealt — 318,1 meetrit.

Mida hoolikamalt ja rohkem loed, seda targem oled ja seda targemat nõu annab ka raamat. Kuid raamat võib ka aega viita. Siis, kui silmadega loed, mõtted aga jalutavad mujal.

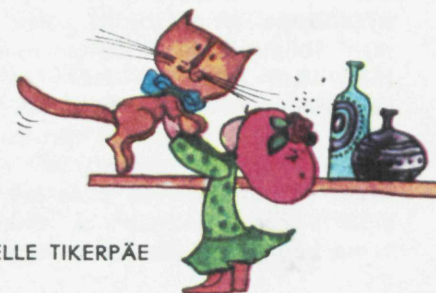
VIIVI VARIKSAAR

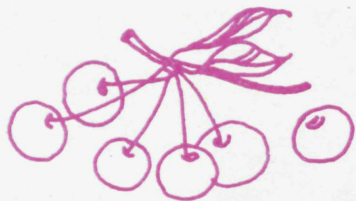
KAS
KASS ON
KASULIK
LOOM?

KASS ON
ILULOOM!

Illustreerinud ELLE TIKERPÄE

Printsessi mõistatus

Elas kord imeilus printsess, kellel polnud millestki puudus. Kõiki asju oli tal liiga palju või natuke rohkem. Kleite oli tal nii palju, et kui printsess kõiki kanda tahtis, pidi ta päev läbi neid selga panema ja jälle ära võtma. Mänguasju oli printsessil nii palju, et kui ta nende hulgast valis, millega mängida, ei jõudnud ta õhtuks pooligi asju läbi vaadata. See printsess elas oma ema, isa ja vennaga vahukoorest lossis. Lossi ukсед ja aknad olid puhtast šokolaadist, tornikuplid värvilisest marmelaadist, õuesillutis kõige paremast pastilaast. Pole siis ime, et printsess limpsis iga päev veidike lossiseinu, hammustas aknaraame, maiustas õuemuru kallal ja pistis pintslisse mitu tornikuplit. Ja pole ka imestada, et ta süda selle kõige pärast pidevalt veidi paha oli. Mitu tosinat köögitudrukut kloppis ööd kui päevad lossiköögis vahukoort, et printsessi hambajälgi üle vöobata. Šokolaaditöökojas nikerdati üha uusi aknakaunistusi ja uksenuppe ning tornid seisid alataas tellingutes kuplite remondi tõttu. Kui lossiooes mõni juhtuski komistama ja kukkuma värskeltsöödud auku, ei tulnud printsessile sellest kunagi pahandust. Keegi lossis ei pahandanud ilusa printsessiga. Vana kuningas oli uhkusest tema kauniduse üle lausa arust ära.

Ta ei jõudnud iial küllalt imetleda oma tütre punapõselist näokest, taevakarva silmi ja kuldseid lokke. Printsessile ei keelatud iial midagi, ta võis karistamatult teha kõike, mis pähe tuli. Ja seda ta just tegigi. Tegelikult polnud terves kuningriigis printsessist hellitatumat last ja ma usun, et terves maailmaski mitte. Iga teine isa ja ema oleks niisuguse jonnipunni puhul läinud otsefeed lähema kasepuu juurde ja murdnud paraja kimbu. Ainult mitte kuningas ja kuninganna. Iga nutuhoo järel külvasid nad oma lapse üle üha uute maiustuste ja mänguasjadega. Ühel päeval oli väike printsess eriti pahas tujus. Vahukoor oli olnud üleklopitud ja marmelaad oli määrinud ta kaunid sõrmed. Ta oli visanud katki kaks kallist võõramaist nukku, kes oskasid silmi pilgutada, suud liigutada, rääkida ja käia, oli närinud läbi kõik troonisaali aknaraamid ja valanud meelega kakaod oma roosale siidkleidile. Kuid see polnud ta tuju põrmugi paremaks muutnud. Hoopis vastupidi, printsess pörutas jalaga vastu maad ja hakkas nutma. Silmapilk jättis kuningas pooleli nõupidamise välisriigi saadikutega, kuninganna jättis pooleli kuninga peomantli tikkimise, prints jättis pooleli ajaloo õpitunni, kokk jättis supi pliidile üle keema, köögitudru-

kud jätsid vahukoore kloppimise ja isegi tähetark jättis magamise, ärkas üles ja tormas koos teistega printsessi tuppa. Selle aja peale nuttis printsess juba väga valjusti. «Ma taaahaan!» üürgas ta nagu pasun. Silmapilk tormasid kõik printsessi soovi täitma. Kuna nad aga niivõrd kiirustasid, ei jõudnud keegi kuulda, mida printsess tahtis. Nii tuli kuningas tagasi šokolaadikarbiga, kuninganna tõi uue kleidi, prints hõbedase vile, kokk mandlikoogi ja köögitudrukud kausitäie värsket vahukoort. Kõige viimasena jõudis tähe-

tark (temal tuli ka kõige kõrgemale ronida) suure kuldse tähekujulise prossiga. Aga printsess viskas prossi vahukoorekaussi, tallas kleidi jalge alla, heitis vile ja maiustused nurka ja karjus veelgi kõvemini. «Mitte seda!» kisendas ta jalgu trampides. «Ma tahan seda, mis on: ümmargune nagu kera, kera peal auk, augu peal saba, sabapidi ripub, allapoole kipub, algul roheline, pärast punane,

Illustreerinud EDGAR VALTER

sees kivikene,
kõrval paariline.

Ja kuni ma seda saanud ei ole, ma oma toast enam välja ei tule,» lisis ta ja lõi ukse paukudes kinni.

«Kohe, tütreke!» hüüdis kuningas. «Kas ta pole võluv?» lisis kuningas teiste poole pöördudes. «Ta oskab isegi riimis rääkida. Imepärane laps! Ainult, mis see küll on, mida ta seekord soovib? Mis küll oleks

ümmargune nagu kera,
kera peal auk,
augu peal pauk,
paukupidi kipub,

allapoole ripub,
alt roheline,
pealt punane,
seest munane,
kõrval paariline?»

«Mitte nii!» karjus printsess ukse tagant. «Sabapidi ripub! Pärast punane! Sees kivikene! Taahaan!» «Silmapilk! Toome!» hüüdsid kõik kooris ja tormasid jälle minema.

Kõige esimesena jõudis tagasi kuningas. «Tütreste,» ütles ta pead arglikult ukse vahelt sisse pistes. «Ma mõtlesin. See, mis on ümmargune kui kera, saab olla ainult minu valit-

susmuna. Siin see on. Võta ja mängi, kuipalju süda lustib.» Printsess võttis valitsusmuna ja virutas trepist alla. Kümme teenrit kargas sellele kohe järele. «Sa tead väga hästi, et sinu valitsusmuna on ainukene kogu riigis!» hüüdis printsess. «Aga mina ütlesin: kõrval paariline!» Ja printsess pistis nii valjusti kisendama, et kuningas kattis meeleheitel kõrvad kättega kinni. Õnneks saabus hingeldav kuninganna samal hetkel, teemantkuulike hõbeketi otsas. «Sabapidi ripub!» hüüdis ta. «Siin see on!» «Aga sees kivikene? Algul roheline,

pärast punane?» karjus printsess. «Taaahaan!» Ja lõi jälle ukse paukudes kinni. Nüüd tuli prints. Ta nihutas ettevaatlikult ukseprao vahelt sisse ühe rohelise ja ühe punase õhupalli. «Need on sulle,» ütles ta õele. «Allapoole kipub!» nuuksus printsess vastu. «Õhupallid tõusevad ju üles.» Kokk saabus joostes kahe värskelt keedetud munaga. «Suvatsege maitsta,» ütles ta printsessile. «Ümmargune nagu kera!» hüüdis printsess ja virutas munad läbi seina. «Need on ju pikergused!» Kõige lõpuks tuli jälle tähetark. «Ma tean!» hüüdis ta juba eemalt. «Aga seda on ilmvõimatu kätte saada. Ümmargune kui kera ja kõrval paariline ei saa olla muud kui päike ja tema kaaslane kuu.» «Täheloll olgu tänasest su nimil!» hüüdis printsess. «Kes on enne kuulnud, et päike ja kuu sabapidi ripuksid!» Ja ta pistis uue hooga kisendama.

Sel ajal juhtus vahukoorest lossist mööda minema karjapoiss. Tal oli käe otsas korv kirssidega, mis ta teeäärse puu otsast oli noppinud. Karjapoiss kuulis printsessi nuttu, tuli lossi ja lasi endale mõistatuse ära rääkida. Siis pistis ta peotäie kirsse suhu, koputas printsessi uksele ja ulatas tallegi peotäie. Printsess kuivatas pisarad, naeratas ja hakkas kirsse sööma. «Mida suu sööb, seda meel mõtleb,» ütles karjapoiss. «Mis võiks olla parem vahukoorest kirssidega.» Ja ta tõmbas oma sõnade kinnituseks limpsti keelega üle lossiseina. «Kirsid!» hüüdis kuningas. «Haruldaset teravmeelne mõistatus! Kuidas me ise selle peale ei tulnud?»

«Aga nüüd tahan ka mina printsessile ühe mõistatuse anda,» ütles karjapoiss. «Mis see on? Illus nagu pärl, aga kibe nagu koirohi?» Printsess läks näost punaseks ja lõi jalaga vastu maad. «Kuidas sa julged!» ütles ta. «Sa mõlesid mind!» «Ei,» ütles karjapoiss. «Pihlamarja.» Ja läks vilistades oma teed.

KLAABU NUPURADA EDUKATELE RAVALABIJATELE PREEMIAID!

ESIMENE KEVADLILL?

KELLEL NÄKKAB?

HUU, KUIDAS MA
KÜLL KOJU PÄÄSEN?

MINE ALGUSES OTSE,
PÖÖRA SIIS VASAKULE, SIIS OTSE,
SIIS MÕLEMAT K'KT KORRAGA...

KES ON SIIA
JÄLGI TEINUD?

MINU JÄLJED NEED KÜLL EI OLE!
KUI TAHAD ÄRA ARVATA, SIIS KIRJUTA
NENDE LOOMADE ESITÄHED
VASTAVATESSE RUUTUDESSE

PESA

1	2	3	4	5	6

TARK OLAV

Lapsed mängisid õues. Trepikojast tuli õuele Rein, ämber käe otsas, ja seadis sammud prügikonteinerite poole.

«Kuhu sa lähed, Rein?» küsis Olav. «Uisutama lähen,» vastas Rein.

«Ei, ütle ausalt, kuhu sa lähed?» nõudis Olav uuesti.

«Ma ütlesin: uisutama lähen,» kostis Rein.

«Ära valeta,» solvus Olav. «Ma sain kohe aru, et sa lähed prügiämbrit välja viima.»

Küll on ikka tark poiss see meie õue Olav!

Tädi tuli hoovivärvast, käes plasti-kaatkott õuntega.

«Mida sa seal tood?» uuris talle vastu jooksnud Olav.

«Pirne toon,» vastas tädi.

Olav solvus ja pahutses: «Ma nägin kohe, et need on õunad.»

Ei tea, miks meie õue tarka Olavit nii tihti solvafakse?

$1 \times 1 = 1$ $2 \times 2 = 4$ $3 \times 3 = 9$

ÕPIEDUKUS PARANEB

Minul läheb koolis hästi. Tunnistusel olid neljad-viied ja üks kolm. Kolme sain laulmises ja selle parandan ära. Kõige rohkem meeldivad mulle eesti keel ja vene keel. Klassis on viis tähekeste komandöri ja mina olen üks neist. Oktoobrilaste koondusel ütles õppealajuhataja, et meie klassis on õpiedukus paranenud. Meil oli siis hea meel, et halbu hindeid enam pole.

Koolimaja ees on võimlemiskangid. Nendel turnime enne tunde, mängime ka kulli. See on väga põnev. Ühel päeval olime nii suures mänguhoos, et jäime tundi hiljaks. Kõik said märkuse. Nüüd oleme hoolsamad.

KALLE PÖLD,
Tallinna 44. Keskkooli
IIa klassi õpilane

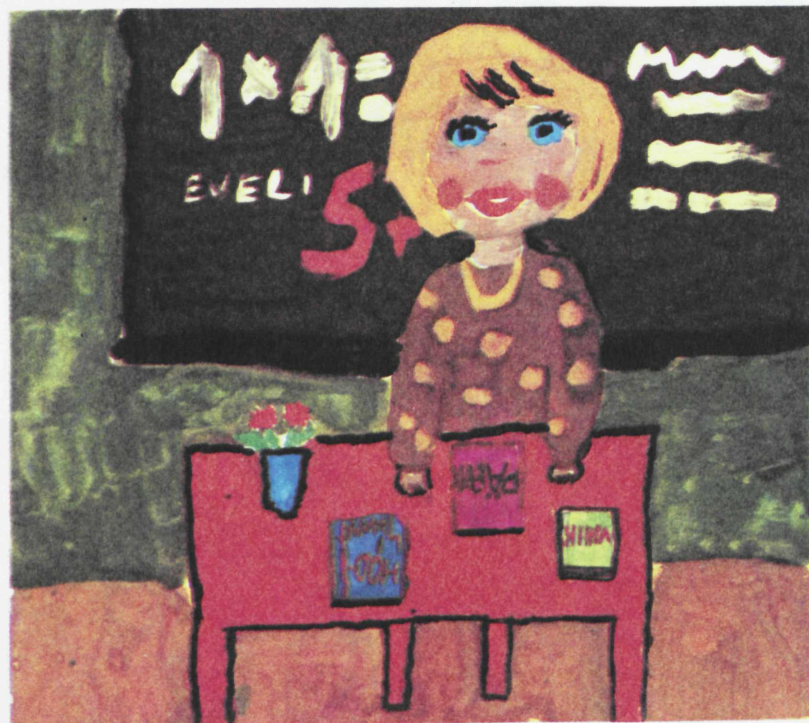
HALB SÕBER

Malle ja Maie on klassiõed. Kord sai Malle etteütluse eest halva hinde, aga Maie viie. Maie oli uhke. Vahe-tunnil ajas ta nina nii püsti, kui sai. Ta nagu ei tundnudki Mallet. Tunnis Maie sosistas Mallele kõrva: «Ma ei mängi sinuga, sest sina said halva hinde.»

Järgmisel päeval küsiti Mallet ja Maiet. Nüüd sai Malle kena viie, aga Maiel läks halvasti. Malle ei ajanud nina püsti.

Pärast tunde kutsus õpetaja nad enda juurde ja ütles: «Maie, sa oled Mallele halb sõber, sest jätsid eile Malle maha.» Maie sai aru, et ta ei käitunud õieti.

PILLE SAMMUL,
Jõgeva Keskkooli
IIa klassi õpilane

«Minu õpetaja» — joonistanud EVELI KÖRRE Pärnu Pioneerimajast

KALLIS «TÄHEKE»!

Minu nimi on Kristi. Olen 6-aastane, aga käin juba koolis. Õpin Paide 3. Keskkoolis eelklassis. Käin veel peotantsuringis ja laulan ansamblis «Pille-

Riin». Reedeti käin Türi ujumas. Kodus on mul väike õeke Carmen ja palju loomi, kelle eest hoolitsen.

KRISTI KANGUR,
6-aastane

ADOLF RAMMO

KIIGADI-
KAAGADI
KARUGA

Kiigadi-kaagadi tuli pidu,
varblased täitsid pingiridu.

Kiigadi-kaagadi hüüti otti,
paluti tuua kaerakotti.

Kiigadi-kaagadi, kaerad vatsas,
kui kõik kuulsid: pidu jääb ära.

HUVITAV KOONDUS

Ühel päeval palusid tähejuhid meil kooli kaasa võtta nukk ja natuke riidet. Me pidime õmblema nukurõivaid, poisid aga valmistama topisnukke.

Kõigepealt aitasid tähejuhid kleidi välja lõigata.

Siis näitasid nad, kuidas peab õmblema. Ja meie hakkasimegi õmblema. Mina õmblesin oma nukule kollase kleidi.

See tuli täitsa ilus. Mulle meeldis koondus väga.

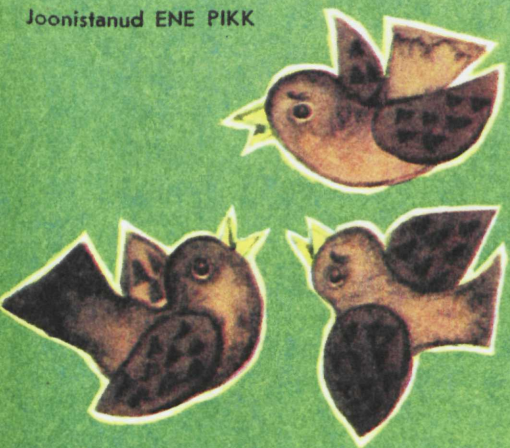
KADI SAAREMETS,
Tudu 8-kl. Kooli
I klassi õpilane

LOHAKAS JUSS

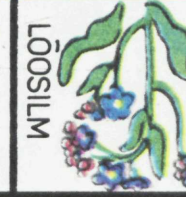

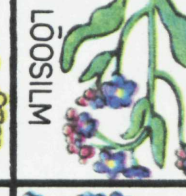

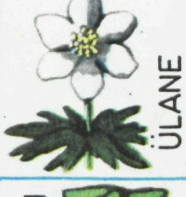

KES ON SEE JUSS,
KEL TOOLIL ON SUSS
JA MANTEL ON VOODIS
NING KINGAD ON KOOLIS.
KES, KES ON SEE JUSS?
LOHAKAS POISS
JUST, JUST.

IRJE SOONBERG,
Tartu 12. Keskkooli
IV klassi õpilane

Joonistanud ENE PIKK

SEDA SINIST JOONT MOODA LOIKA VALIA KORVALOLEV KÄSITOOLEHT

 SINILINIS	 SINILINIS	 ÜLANE	 ÜLANE	 KULLERKUPP	 LUMIKELLUKE	 NURMENUKK
 SINILINIS	 NURMENUKK	 KULLERKUPP	 LÖÖSILM	 PÄÄSUSILM	 PÄÄSUSILM	 LÖÖSILM
 SINILINIS	 SINILINIS	 ÜLANE	 KULLERKUPP	 KULLERKUPP	 LUMIKELLUKE	 PÄÄSUSILM
 ÜLANE	 PÄÄSUSILM	 LUMIKELLUKE	 KULLERKUPP	 LÖÖSILM	 LÖÖSILM	 PÄÄSUSILM
 SINILINIS	 SINILINIS	 ÜLANE	 KULLERKUPP	 LUMIKELLUKE	 NURMENUKK	 PÄÄSUSILM
 KULLERKUPP	 LÖÖSILM	 NURMENUKK	 LUMIKELLUKE	 LUMIKELLUKE	 NURMENUKK	 LÖÖSILM
 SINILINIS	 ÜLANE	 ÜLANE	 KULLERKUPP	 LUMIKELLUKE	 NURMENUKK	 LÖÖSILM
 LUMIKELLUKE	 ÜLANE	 PÄÄSUSILM	 NURMENUKK	 NURMENUKK	 PÄÄSUSILM	 LÖÖSILM

LILLEDOMINO

Lõika doominokaardid mööda musti jooni välja. Mängida tuleb nii nagu tavalist doominot. Ainult siin on läppide asemel lilled. Alustab see, kellel on sinilill/sinilill, kui seda pole, võib alustada mõni teine sarnaste lilledega paar.

Illustreerinud RAIVO JÄRVI

KOLM VÄIKEST ROTTI, MÜTSID VILTU PEAS,
 KOLM VÄIKEST PARTI, ÜKSTEISE JÄREL REAS.
 KOLM VÄIKEST KOERA, SABAD RÕNGAS, SÄRGIVÄEL,
 KOLM VÄIKEST KASSI, KÕRVAD KIKKIS, KELLAD KÄEL,
 JALUTASID KAHE VÄIKESE PÕRSAGA KOOS,
 ÕHEL NEIST OLI KÄES VÄIKE PUNANE ROOS.
 SIIS VIHMA HAKKAS SADAMA,
 KÕIK LÄKSID KOJU MAGAMA.

OLI KORD ÜKS TÜDRUK, KELLE NINA
 MUUDKUI VENIS, KAS SA TEE VÕI TINA.
 KUI OTS LÕPUKS SILMIST KADUS,
 HÜUDIS TÜDRUK HIRMUVALUS:
 «JÄÄ HÕVASTI, MU KALLIS VÄIKE NINA.»

MÕTLES PUU ALL KOPLIS VURRUDEGA MEES:
 «KUI ÜKS RAEVUS LEHM NÕOD SEISAKS MINU EES,
 MA ÕTLEKS TALLE: «NAERATAMAST MA EI VÄSI,
 JA SIIL VEEL KÕSIKS: «KUIDAS KÄIB TE KÄSI!»
 SIIS KÜLL MISKIT KURJA MULLE TA EI TEEKS.»

KUULA, MIS JUHTUS ÕHE MEHEGA KANADAST:
 TEMA NÄGI UNES, ET TA SÕÜB OMA SAABAST.
 KÜLL TA EHMUS, KARGAS VOODIST ÕLES,
 AGA POOLIK SAABAS KUKKUS MAHA SÜLEST.
 KOHE PÄRISILT SÕI SAABAST MEES KANADAST.

Inglise lastevärside järgi
 MALLE PÄRN

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 4 —
 1979. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse
 aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi, H. Mänd, A. Piirma, J. Pirita, H. Rattiste.
 Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoime-
 taja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-538,
 toimetaja V. Variksaar 681-496, sekretär H. Väli 681-400.

Laduda antud 2. III 1979. Trükkida antud 22. III 1979. Trükkiair 72 000. Ofsetpaber nr. 1.
 60X90/8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2.84. MB-03424. Tallimise nr. 775. EKP
 Keskkomitee Kirjastuse trükkkoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikeanel Tallinna 46. Keskkooli
 III klassi õpilase KRISTA TOMKERI
 joonistus «Riviõppusel».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Со-
 вета Пионерской организации Эстонской
 ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстон-
 ском языке. Выходит один раз в месяц.
 Типография Издательства ЦК КП Эстонии,
 Таллин, 200090. Парну маантес, 67-а. Ar-
 ves- редакцион: ЭССР. Таллин, 200 101.
 Парну маантес, 67-а. Целк, 15 коп.
 Обьем 2 печ. листа. Заказ № 775. Тт.
 раж 72 000.

KEHRA KESKKOOLI III klassis õpib 33 oktoobrilast. Klassijuhataja sõnade järgi aga hoopis 33 tulesädet, kes kõike teada ja teha tahavad.

Sellesama klassi viiel tähekesel käisimegi külas. Vaatasime, kuidas nad valmistuvad oktoobrilaste nädalaks.

Pildistanud GUSTAV GERMAN

«Täht, joondu, valvel!» kõlab Tiidu käsklus. Seljad lähevad sirgeks, käed jäävad liikumatuks. Aga süda taob nii kiiresti. Kas ikka on kõik korras, kas me seisame, nagu peab, kas saame rivivõistlusel esikoha!

«Siit on nõõpnõel kadunud. Tarvis uus panna, muidu hoiab see nurk inetult.» Nemad olid täna esimesed, kes tööplaani lugesid ja teistelegi meelde tuletasid: «Homme on tähekoondus!»

Alguses oli tantsuõpetajal päris raske. Lapsed ei kuulanud sõna. Muudkui mürasid. Kui esimesed tantsusammud selgeks said, hakkas tantsurõõmgi tulema.

«Õpetaja, õpetaja, balletikingi oleks vaja. Me oskame juba varvastel tip-pida,» nõuavad nad igal proovil.

Aivo ja Andres tikkisid emale naiste-päevaks padjakatted. Hästi õnnestusid. Nüüd vaja oma voodit ka uue uhke padjaga ehtida. Pealegi sai töö selgeks ja läheb nobedasti.

Kaspia meri ja Must meri on isegi kaardi peal nii suured, et neid näeb kohe.

«Aga milliseid maavarasid nende lähedalt leida võib!» uurivad Helger ja Viljo.

AGNES JÜRGENS